

Un crim al balneari

Xulio Ricardo Trigo

Edicions del Bullent

1

LA MORT A FREC D'ESTIU

Ins aquell dia en què el cotxe de la bòfia va arribar al balneari, la sirena ululant, els agents tensos i rígids com la cua d'un esquirol en-rabiàt, la Vicky sempre s'havia cregut una noia afortunada. Hi tenia bones raons, però. Dos Rius havia anat convertint-se en una sucursal del paradís. No sols perquè la situació de l'establiment hoteler era immillorable, en aquell turó ple de camins que feia d'excel·lent mirador sobre la Serra dels Boscos; també ella, la Vicky Santescrèus, havia après a viure-hi, s'havia acostumat a prescindir de moltes coses.

Però la càrrega d'aquelles mancances no pesava en el seu ànim alegre i desimbolt. Més aviat al contrari! Ara tenia quinze anys, un cos i un cervell en eclosió, uns desigs enormes de somiar, i també, no s'ho podia negar a si mateixa, de menjar-se a petons un noi de la seva edat. Tan forta era la pensada que fins i tot n'havia escollit el lloc i imaginat els fets.

Dalt del revolt que pujava a les últimes cases del turó, dividides en petits apartaments, hi havia un pi més gran que els altres, un arbre que havia fet seu. Li

agradava sentir la seva solidesa, abraçar-lo i que les rugositats del tronc deixessin marques en la pell dels braços, en la cara interna de les cuixes. Havia de ser allí, a la seva ombra. I havia de ser aquell estiu.

Per començar, pensava la Vicky, aniria bé un coqueteig galant, però no gaire, que ella era una noia del segle XXI, malgrat sentir-se una mica tancada en aquell indret, al marge dels esdeveniments del món. S'esperonava veient un dia sí i l'altre no aquell moment de *Pulp Fiction* en què Uma Thurman i John Travolta potinejaven abans del ball, asseguts en un cotxe d'època. El seu pare li havia comprat la cinta de vídeo, tot dient-li que ja era prou gran per saber el que mirava, i ella bé que se n'havia aprofitat. No, no li agradava pas la violència, però sí les actituds, les mirades, els moviments dels personatges. La Vicky s'identificava amb aquella deixadesa que, com si es tractés d'una desitjada malaltia, traspuaven els actors de la pel·lícula.

Però l'escena final, aquella que somiava com a colofó d'un primer encontre, tenia més a veure amb l'indret. Tal i com feien Jennifer Jones i William Holden en *La colina del adios*, sospirava per un bes intens i profund. Tots dos, ella i el seu hipotètic enamorat, envoltats per una música meravellosa o, si més no, en absència d'aquesta, per la lleugera fressa dels arbres d'un dia ventós.

Era un desig recent, a frec d'estiu, potser de resultes d'un benestar que havia trigat a manifestar-se. Fins a arribar a la plena integració amb l'entorn, solitari i insuls a l'hivern, concorregut en excés durant les altres

estacions, la Vicky hi havia patit molt.

Feia cinc anys que en Valentí Santescrèus havia comprat el balneari de Dos Rius. Aleshores, en bona mesura per l'abandó a què havia estat sotmès per part de l'anterior propietari, era un establiment en decadència. No hi anava ningú fora d'algunes visites concertades per l'Insero per als seus socis forçosos.

En cinc anys n'havia tingut prou, el pare de la Vicky. No sols per posar èmfasi en la millora dels aspectes tradicionals del balneari, ajudat per la magnífica arquitectura de l'inici del segle, sinó també per introduir-hi tots aquells avanços que el podien col·locar en el circuit d'hotels predilectes de la mitjana burgesia. La Tercera Edat n'havia estat a poc a poc bandejada, sobretot a l'estiu, per matrimonis joves que, curiosament, es delien ara pels en altre temps indesitjables serveis d'aigües termals.

Però la Vicky no s'hi havia acostumat fins feia ben poc, a la vida solitària: amics passavolants, presències resplendents d'uns pocs dies que s'esfumaven tan de cop com entraven a formar part del seu paisatge. Tampoc els companys i companyes de l'institut, a sis quilòmetres d'allí, no l'ajudaven a mitigar la soledat. Sí, hi havia la gent de la Central: tècnics i alguns científics, sempre asseguts a la terrassa del bar, amb un feix de papers damunt la taula i el posat massa presumptuós per prestar-los atenció. Sovint es tractava d'homes sols d'aspecte malaltís; en comptades ocasions es relacionaven amb la gent del balneari, i la Vicky havia observat, divertida, l'empipament que els assaltava en trobar-se alguna excursió no prevista

de l'Insero. Alguns eren casats, però les seves dones passaven més temps a ciutat que en aquella perduda ser-ralada.

Només hi havia un matrimoni amb fills, al balneari, els Tresneda. En tenien dos, en Pep i en Jaume. En Pep Tresneda era de la seva edat i havien estat a punt de compartir banc a l'institut. Li deien el *setciències*, a aquell noi, i la Vicky s'alegrava per no tenir-lo com a company; l'odiava perquè ho encertava tot, ho sabia tot. En Jaume, tres anys més jove, sempre de mala lluna, tampoc no li agradava gaire.

Els treballadors de base de la Central vivien en un petit barri d'adossats als afores del poble i ella envejava la colla d'amics que els seus fills hi havien format. Els veia anar en grup a les festes de les poblacions properes, o al cinema. No es podria dir que la Vicky complís de mal grat les obligacions del balneari, la feina no li feia cap mena de nosa; però d'un temps ençà havia entès que no duia una vida com la dels nois i noies de la seva edat.

Hi haurà ocasió d'estendre's en aquests i altres detalls. Pel que fa a aquell matí radiant —el que de debò ens interessa ara, tan a prop l'arribada d'estiuejants—, la Vicky Santescrèus matava el cuc en la mateixa taula de tots els dies. Des del menjador de concepció decimonònica controlava els accessos al balneari. La sala era immensa i la noia presumia que sota les enormes aranyes de llum, a recer de les gruixudes cortines dels finestrals, s'hi podia celebrar un ball amb encaixos i música de Strauss.

Feia poc que s'havien acabat les classes a l'institut.

Començava, doncs, la temporada més concorreguda i un dels plaers més intensos era guaitar les anades i vingudes dels cotxes. Mentre tallava primíssims trossos d'embotit, la Vicky intentava imaginar com devien ser aquelles famílies: la fascinaven especialment els vehicles que vessaven d'objectes inútils, les nombroses bicicletes de colors lluents que viatjaven als sostres com si fossin alguna mena de trofeus. Tot de cop, aquells éssers urbans havien decidit que la serralada on s'assentava el balneari era un lloc excel·lent per passar alguns dies de l'estiu.

Amb l'esmorzar a les acaballes havia sentit les sirenes i, de seguida, va distingir els dos cotxes de la bòfia. Circulaven a una velocitat excessiva per l'avinguda dels til·lers que servia d'accés al balneari. Va pensar que el seu pare s'hauria empenyat de valent en veure'ls. Com que la porta principal quedava fora del seu angle de visió, es va aixecar i va córrer entre les taules cap al vestíbul. El menjador estava buit a aquelles hores; tothom aprofitava per prendre el sol a la terrassa del bar o per anar a passeig turó avall, fins als rius que l'encerclaven.

Al vestíbul hi havia tres agents. Dos d'ells, antics coneguts de la Vicky: de vegades se'ls havia trobat controlant el trànsit prop de l'institut, tot just en la carretera que travessava el poble. El tercer li va semblar molt jove i anava vestit de carrer. Pel gest seriós i l'amplària dels muscles no era difícil endevinar que la seva missió era poc agradable.

En Valentí Santescrèus va baixar les escales de l'hotel en quatre gambades. Encara era jove i la Vicky admirava cada dia més el seu esperit valent, la seva gene-

rositat amb els clients més modestos. Els *polis* havien preguntat per ell, però semblaren sorpresos en veure'l. El que anava vestit de carrer va dur la veu cantant en l'estranya conversa...

—Potser hi ha un error. Volem veure Valentí Santescrèus —va dir laconic, antipàtic.

—Doncs... sóc jo. Sóc el director de Dos Rius. En què puc ajudar-los?

El *poli* jove va mirar amb cara de babau els agents locals, que no van trigar gaire a desembrollar la situació.

—Em sembla que l'agent Panyella té raó. Nosaltres busquem el seu fill —va dir un d'ells que portava bigotis i s'esforçava perquè la seva mirada no ensopagués amb la de l'amo del balneari.

—Llavors es tracta del meu fill! Encara és a la seva habitació. Però, per què el busquen? Amb quin motiu? —en Valentí començava a alarmar-se, si més no el somriure inicial se li va esborrar del rostre.

—Som portadors d'una ordre de detenció —va dir el *poli* jove, amb paraules que la Vicky va trobar d'una carrincloneria excessiva.

—Com? Però... —l'altre policia local pujava ja les escales tot demanant la situació exacta de la cambra—. Aturi's immediatament! Això és casa meua i no hi poden pujar...

En Valentí no podia fer-hi res. L'agent dels bigotis el va agafar del braç i el va portar a un racó del vestíbul alhora que indicava als seus companys que esperessin. La Vicky, que s'havia convidat a l'espectacle, va sentir la conversa entre tots dos.

—No t'interposis Valentí —li va dir, amb una forçada confiança—, tenim una ordre de detenció i no hi ha res a fer.

—Però quin n'és el motiu? El meu fill no s'ha mogut de l'hotel en tota la nit. Què pot haver fet?

—Això s'haurà de comprovar.

—Vull saber-ne els motius —va respondre el pare de la Vicky amb una fermesa indestructible.

El *poli* jove es va apropar i la seva actitud hostil no va deixar lloc per als dubtes.

—És millor que deixi actuar la justícia. Hi ha hagut un assassinat a la Central. Han mort en Hans Kristoff, un científic eminent. A més a més, el seu fill és major d'edat. No necessitem cap permís patern per detenir-lo.

La Vicky va recordar de sobte en Kristoff, un home solitari, amb el cabell molt curt i un somriure que feia dubtar dels seus pensaments. Les seves estades al menjador eren fugaces; de seguida anava a casa seva i s'hi tancava. Si t'acostaves a les finestres, era possible sentir Wagner o alguna sonata de Bach.

—Un assassinat! —va exclamar en Santescrèus després d'uns instants de desconcert—. Vostès han perdut el seny! Què pot tenir a veure el meu fill amb això?

El Valen, com li deien en la família, potser ho havia sentit tot des del replà de l'escala. Quan la cosa començava a posar-se desagradable, va baixar lentament els esglaons.

—No et posis pedres al fetge, pare. Deu ser un malentès.

En Valentí Santescrèus va entendre que no hi

trobaria una solució immediata i es va adreçar a la telefonista de l'hotel perquè cridés immediatament en Pep Forteza, un advocat que havia arreglat els assumptes de la mare. Mentrestant, el *poli* jove ja havia emmanillat el Valen i el conduïa sense mirar prim a l'exterior.

—Exigeixo acompanyar-lo. Jo també tinc els meus drets —va dir en Valentí amb aquella veu ronca tan difícil de passar per alt.

El *poli* dels bigotis va creuar una mirada amb els seus companys i aquests acceptaren de seguida. La telefonista ja havia trobat en Forteza i feia grans esforços per explicar-li aquell fet inexplicable. Els cotxes marxaren en direcció al poble, i en Valentí Santescrèus ni tan sols havia dit a la Vicky que tingués cura del balneari; total, ells anaven a la caserna de la Guàrdia Civil i tornarien aviat, en esclarir aquell embull.

Mentre sentia novament les sirenes, la Vicky va demanar el telèfon a la Remei per explicar les coses amb més traça a l'advocat. No entenia ben bé què passava, però sens dubte el Valen estava ficat en una de grossa i ella era, molt a desgrat seu, l'única representant de la família amb les mans lliures.

Havia vist moltes pel·lícules i es va imaginar de cop investigant aquella mort que havia trasbalsat la felicitat del balneari. El pare ja en tenia prou acompanyant el Valen en aquell tràngol. En aquells instants també va enyorar com mai la mare, però feia anys que era morta i a la Vicky se li començava a exigir una maduresa per a la qual no se sentia preparada. Va anar darrere d'ells; els cotxes ja giraven la corba d'entrada al balneari i la

remor dels motors s'allunyava.

Abans de fer-se fosc tornaran a casa, va pensar la noia. Però el rostre preocupat de la Remei a la finestra feia més real aquell succés estúpid.